

 metafora

Pro milovníky filmu *Chyt' mě, když to dokážeš*

PRVNÍ

SLOVO

ASHLEY ELSTONOVÁ

Přeložil Zdík Dušek

PLATÍ

THRILLER

Než se americká spisovatelka **Ashley Elstonová** začala profesionálně věnovat psaní, řadu let pracovala jako svatební fotografka a portrétistka. Dnes je autorkou šesti románů pro mladé, z nichž hned její prvotina z roku 2013, *The Rules for Disappearing* (Pravidla zmizení), se dostala do finále nominace na Mezinárodní cenu pro autory thrillerů v kategorii young adult. První slovo platí (*First Lie Wins*, 2024) je její první kniha pro dospělé čtenáře.

Ashley Elstonová žije v Louisianě s manželem a třemi syny a kromě své hlavní profese je také certifikovaná zahradnice a ráda se hrabe v hlíně.

„První slovo platí je ta nejnapínavější hra na podvody, co jsem kdy četla... Brilantní.“

– Elle Cosiman, autorka bestselleru
New York Times *Finlay na zabít*

„První slovo platí se míhá jako stínohra: když už si myslíte, že jste přišli na to, co vidíte, tvary se změjí, scéna se promění a – pozor – že byste se před chvílí spletli? Chytrý, zábavný a cool thriller s nepředvídatelnou zápletkou jako hra na schovávanou, který si dnes troufne napsat jen málo spisovatelů.“

– A. J. Finn, autor bestselleru *Žena v okně*

„Kdo je tu kočka a kdo myš? Těžko říct, když jsou i záporáci tak sympatičtí, že jim nelze nefandit. Chytrá, spleťitá a napínávká kniha...“

– Diane Chamberlainová, autorka bestsellerů New York Times
Poslední dům v ulici a *Nutné lži*

„Toto svižné čtení má vše, co si od thrilleru můžete přát: tajné identity, záhadného šéfa a hru na kočku a myš, která mě po celou dobu udržovala v napětí.“

– Reese Witherspoon, herečka a producentka

„První slovo platí je thriller, kde se hraje vysoko a který brilantně zkoumá identitu a lásku, pravdu a podvod. Břítka, rychlá a plná zvrátů, tato kniha mě držela v napětí od první do poslední stránky. Ashley Elstonová vytvořila skutečně nepředvídatelný, nezapomenutelný příběh.“

– Megan Miranda, autorka bestselleru *Naprosto cizí*

„Připoutejte se. První slovo platí nabízí jednu z nejlepších napínavých zápletek ve stylu hry na kočku a myš, jaké jsem za poslední roky četla, a zároveň vám během této divoké jízdy naservíruje spoustu srdce.“

– Lisa Gardnerová, autorka bestsellerů *Úkryt* a *Neboj se*

„V tomto napínavém a mistrně vypointovaném thrilleru nebudete vědět, komu věřit. První slovo platí je strhující čtení, které je stejně emotivní jako napínavé. Užila jsem si každou minutu!“

– Mary Kubica, autorka románů *Andělek*, *Hodná holka* a *Lži*, dokud můžeš

„Napínavá a strhující kniha, kterou nemůžete odložit, dokud ji nedočtete do konce! První slovo platí mě uchvátila příběhem plným zvrátů a okouzčila bohatě vykreslenými postavami.“

– Megan Shepherd, autorka románu *Malice House*

„Opravdu se mi to líbilo – velmi nečekané a svižné, s brilantní ústřední postavou.“

– Harriet Tyce, autorka bestsellerů *Krvavý pomeranč* a *Lži*, které jsi řekl

PRVNÍ
SLOVO
PLATÍ

ASHLEY ELSTONOVÁ

PRVNÍ
SLOVO
PLATÍ

Přeložil Zdik Dušek

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

Copyright © 2024 by Ashley Elston

Published by VIKING, an imprint of Penguin Random House LLC.

This edition is published by arrangement with Sterling Lord Literistic, Inc., and Andrew Nurnberg Associates Prague.

Translation © Zdík Dušek, 2024

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-819-8 (ePub)

ISBN 978-80-7625-818-1 (pdf)

ISBN 978-80-7625-246-2 (print)

Pro Millera, Rosse a Archera

1. KAPITOLA

Začíná to drobnostmi: druhým zubním kartáčkem ve skleněném držáku vedle umyvadla, několika kusy oblečení v nejmenší zásuvce, nabíječkou na mobil u obou stran postele. Pak se z drobností stanou o něco větší věci: v toaletní skříňce spolu zápasí o místo žiletky, ústní voda a antikoncepce a otázka „Přespíš u mě?“ se změní v „Co si uděláme k večeři?“.

A ačkoliv jsem se toho děsila, nevyhnutelně následoval další krok.

Sice se s lidmi shromážděnými stolu, které Ryan zná od dětství, setkávám poprvé, ale nikomu neušlo, že už jsem plně zapojená do jeho života. Jde o maličkosti, jaké žena vnáší do domova svého partnera – sladěné polštářky na pohovce, jemná jasmínová vůně z aromalampičky na polici s knihami – a jakých si každá jiná žena okamžitě všimne.

Přes svíčkami osvětlený stůl připluje hlas, vyhne se středové ozdobě, která je, jak jsem byla ujištěna, „jemná a zároveň sebevědomá“, a vznáší se ve vzduchu přede mnou. „Evie, to je nezvyklé jméno.“

Otočím se k Beth a uvažuji, jestli mám odpovědět na její otázku, která ve skutečnosti není otázkou.

„To je zkráceně Evelyn. Dostala jsem jméno po babičce.“

Ženy si vymění pohledy – beze slov spolu komunikují přes desku stolu. Každá má odpověď je zhodnocena a uložena na pozdější analýzu.

„To je nádhera!“ vypískne Allison. „Já mám taky jméno po babičce. Odkud jsi říkala, že pocházíš?“

Neříkala jsem to a ony to vědí. Budou do mě klovat jako draví ptáci, dokud nezískají všechny chtěné odpovědi.

„Z malého města v Alabamě,“ odpovím.

Než se stačí zeptat, z jakého malého města v Alabamě, Ryan změní téma. „Allison, minulý týden jsem viděl tvou babičku v obchodě. Jak se drží?“

Dopřál mi několik drahocenných chvilék úlevy, během nichž Allison popisuje, jak si její babička vede po dědově smrti. Ale nepotrvá dlouho a pozornost se opět upře na mě.

Nemusím je znát, abych o nich věděla úplně všechno. Je to taková ta skupina, co spolu začala chodit do školky a až do maturity si vystačila s úzkým okruhem kamarádů a kamarádek. Potom se po dvojicích či po trojicích rozjeli z města, na hrstku vysokých škol v dojezdové vzdálenosti odtud. S jinými dvojicemi a trojicemi z podobného prostředí vstoupili do dívčích a chlapeckých spolků, jen aby se pak vrátili sem, do tohoto louisianského městečka, a opět spolu navázali kontakty. Spolky s názvy v podobě řeckých písmen nahradila členství v juniorské lize, večírky a v sobotu odpoledne golf, pokud nekoliduje s jihovýchodní ligou ve fotbale.

Nekritizuju je za to, jací jsou; závidím jim. Závidím jim lehkost, s níž se pohybují v těchto situacích, skutečnost, že přesně vědí, co mají očekávat a co se naopak očekává od nich. Závidím jim sebejistotu, která plyne z vědomí, že je v tomhle městě všichni viděli, když vypadali nejhůř, a přesto je pořád přijímají.

„Jak jste se vy dva seznámili?“ zeptá se Sara a obrátí pozornost zpátky ke mně.

Je to docela nevinná otázka, ale i tak mě dokáže dost pěkně vyvést z rovnováhy.

Ryanův úsměv mi prozrazuje, že ví, jaké mám z téhle otázky pocity, a že se chystá znovu zasáhnout a zodpovědět ji za mě, ale zavrtím na něj hlavou.

Jemně si otřu pusou do jednoho z bílých látkových ubrousků, které jsem koupila speciálně pro tuto příležitost, a řeknu: „Pomohl mi vyměnit píchlou pneumatiku.“

Ryan by jim prozradil víc, než si zaslouží – proto jsem ho zarazila. Nezmíním se o tom, že to bylo u motorestu pro kamiony na okraji města, kde jsem pracovala v malé restauraci lomeno baru. A nemluví o tom, že i když oni mají u jména řadu titulů od MBA až po mladou paní, já jsem se nedohrabala ani k maturitě.

Tihle lidé, jeho přátelé, by to nedělali schválně, ale brali by to jako moje minus. Možná by si ani neuvědomovali, že to dělají.

Přiznala jsem Ryanovi, že se bojím, jak mě budou soudit, až zjistí, že pocházím z úplně jiného prostředí než oni. Ujistil mě, že mu nezáleží na tom, co si myslí, jenže záleží. Skutečnost, že podlehl, pozval všechny sem a týden mi pomáhal připravovat *dokonalé* menu, mi prozrazuje víc než šepot ve tmě v posteli o tom, jak se mu líbí, že jsem jiná než holky, s nimiž vyrůstal.

Allison se otočí k Ryanovi. „Tebe se vyplatí mít po ruce.“

Dívám se na něj. Zestručnila jsem celé naše setkání na jedinou větu a zatím mi to prochází.

Oplácí mi pohled a na rtech mu pohrává úsměv, kterým mi říká, že to je moje show – prozatím – a on je s tím zcela srozuměný.

„Nepřekvapilo by mě, kdyby ti to kolo píchnul, jenom aby ti pak mohl pomoci s opravou,“ poznamená Allisonin manžel Cole.

Následuje smích a patrně i manželčino dloubnutí loktem do žeber, aspoň podle toho, jak se Cole chytí za bok. Ryan zavrtí hlavou, ale pořád se dívá na mě.

Taky se zasměju, ne příliš hlasitě a ne příliš dlouze, abych ukázala, že i mě pobavilo pomyslení, že by Ryan zašel do takových extrémů, aby se se mnou seznámil.

Jak zábavné pomyslení, že by *jakákoliv osoba* sledovala jiného člověka dost dlouho na to, aby o něm věděla, že každý čtvrtek večer při návratu ze své východotexaské kanceláře tankuje u stejného motorestu benzin. Aby věděla, že dotyčný dává přednost stojanům na západní straně budovy a že pokaždé utkví trochu delším pohledem na každé ženě, která projde kolem, zejména pokud má krátkou sukni. A že by si ta osoba všímala i takových drobností, jako je baseballová čepice s logem Louisianské státní univerzity na zadním sedadle nebo tričko se znakem studentského spolku, které prosvítá pod bílou formální košilí, případně nálepka venkovského klubu v levém dolním rohu čelního skla – všímala by si toho všeho, aby – až se setkají – nechyběly náměty k hovoru. Že by někdo *jen tak* držel prst na ventilu pneumatiky a poslouchal, jak z ní uchází vzduch.

Je to opravdu legrační představa, že by někdo tolik usiloval o seznámení s jiným člověkem.

„Totálně jsem zaválela,“ vydechnu a dám poslední talíř od večere do dřezu plného mydlinkové vody. Ryan ke mně zezadu přistoupí, přejede mi rukama po bocích a obejmě mě kolem pasu. Bradu mi opře o rameno a rty mi přitiskne přesně na to místo na krku, kde ví, že to miluju.

„Zbožňovali tě,“ zašeptá.

Nezbožňovali. Nanejvýš jsem ukojila první vlnu zvědavosti. A předpokládám, že ještě než první auto vyjelo z příjezdové cesty, všechny ženy na sedadlech pro spolujezdce přepínaly mezi skupinovým chatem, kde rozebíraly každou stránku dnešního večera, a vyhledáváním

na všech sociálních sítích, aby se pokusily zjistit, kdo přesně jsem a z jakého malého města v Alabamě pocházím.

„Ray mi právě poslal zprávu. Sara chce tvoje číslo, aby tě mohla pozvat příští týden na oběd.“

To bylo rychlejší, než jsem čekala. Nejspíš už se na mě řítí druhá vlna zvědavosti, poháněná zjištěním, že veškerá vyhledávání poskytl jen to nejzákladnější minimum informací. Všechny touží po nášupu.

„Poslal jsem mu ho. Snad ti to nevadí,“ dodá Ryan.

Otočím se k němu čelem, přejeďu mu dlaněmi po hrudi a položím mu je na tváře. „Jistěže ne. Jsou to tvoji přátelé. A já doufám, že budou i moji.“

Takže teď mě čeká oběd s ještě přímočařejším výsledkem, protože tam nebude Ryan, aby zajistil opak.

Stoupnu si na špičky a přitáhnou ho k sobě, dokud nemám rty jen několik centimetrů od jeho. Tuhle hru oba milujeme: když se náš dech mísí a moje hnědé oči hledí do jeho modrých. Jsme blízko, ale ještě ne dost. Rukama mi vklouzne pod lem košile a prsty se mi zaryje do měkké kůže v pase, zatímco já zvednu ruce k jeho zátylku a prsty mu vjedou do tmavých vlasů. Má je delší, než když jsme se setkali poprvé a já jsem ho začala sledovat. Řekla jsem mu, že se mi líbí takhle. Že se mi líbí, když ho za ně můžu chytat. Proto si je přestal stříhat. Poznala jsem, že jeho přátele překvapilo, jak teď vypadá, protože z vlastního vyhledávání na sociálních sítích vím, že mu vlasy nikdy nedosahovaly k límci. Pak se na mě podívali a já jsem jim v očích četla otázku. *Proč se Ryan změnil? Je to kvůli téhle holce?*

Spustí ruce níž, sevře mi stehna a zvedne mě, abych ho mohla obejmout nohama.

„Zůstaneš tu?“ zašeptá, ačkoliv jsme v celém domě sami dva. Tuhle otázku mi klade každý večer.

„Ano,“ odpovím šeptem jako vždycky.

Ryanovy rty jsou těsně u mých, ale pořád mezi nimi zůstává úzká mezírka. Jeho obličej se mi rozostří před očima. Je to zatraceně těžké, ale čekám, až mě políbí on.

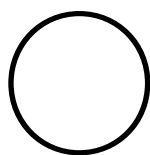
„Už se nechci ptát. Chci vědět, že tady budeš každou noc, protože to je i tvůj domov. Uděláš to? Uděláš z mého domova i svůj?“

Zaryju mu prsty hlouběji do vlasů a nohama ho sevřu ještě pevněji. „Já myslela, že se nikdy nezeptáš.“

Cítím na rtech jeho úsměv, líbá mě a odnáší mě z kuchyně a chodbou k ložnici.

K naší ložnici.

2. KAPITOLA

d chvíle, kdy se mě Ryan před pěti dny zeptal, jestli se k němu nastěhuju, a já souhlasila, netrpělivě čeká, kdy se to stane. Když jsem se ráno po večeři s jeho přáteli probudila, telefonoval se stěhovací firmou a zamlouval si jejich služby – díky nějakému odřeknutí na poslední chvíli byli schopní přijet ještě týž den.

Přemluvila jsem ho, ať počká, třeba jenom týden, aby se ujistil, že to opravdu chce a nenabídl mi to jenom po večeru s drahým vínem a dokonale připravenou hovězí svíčkovou. Kromě toho jsem ho upozornila, že trochu předbíhá, když zve stěhováky, a já si přitom ještě nesbalila.

„Kdyby ses ke mně nechtěla nastěhovat, pověděla bys mi to, vid?“ Ryan stojí před koupelnovým zrcadlem, uvazuje si tmavě modrou kravatu se šedivými proužky a snaží se tvářit, jako by se mě právě zeptal na nějakou bezvýznamnou maličkost. Špulí rty. Takový výraz už jsem u něj viděla – nasazuje ho, když není po jeho.

Vyskočím na odkládací plochu vedle umyvadla a sklouznu po bílém mramoru přímo před něj. Dívá se mi přes rameno, jako kdyby

v zrcadle za mnou mohl pořád sledovat své pokroky s kravatou. Dnes ráno se chová krapet dětinsky.

Vryla jsem si jeho obličej do paměti, ale i tak si ho pečlivě prohlížím, kdykoliv se mi k tomu naskytne příležitost – hledám střípky, které mi snad zatím unikly. Je pohledný, takovým tím klasickým stylem. Má husté tmavé vlasy, které se trochu vlní, když mu odrostou – jako teď –, nápadně modré oči, a i když se právě oholil, vím, že až ho večer zase uvidím, na tvářích bude mít stín strniště a mně naskáče husí kůže, až mi jím přejede po krku.

Odstrčím jeho ruce a kravatu mu dovážu sama. „Jistěže se sem chci přestěhovat. Jak tě napadl opak?“

Ryan sklopí oči ke kravatě a narovná ji, i když už je naprosto rovná. Potřebuje nějak zaměstnat ruce. Dnes ráno se mě vůbec nedotkl a skoro se na mě ani nepodíval. Jo, hotový dítěna.

Jelikož neodpověděl, dodám ještě: „Nebo sis to rozmyslel *ty*? Víš, myslíš si, že se vyhýbám balení, ale vyšetřila jsem si na to celý dnešní den a mají se u mě zastavit chlapi z bazaru Goodwill, aby si odvezli všechno, co už nepotřebuju. Ale můžu jim ještě teď zavolat a zrušit to...“

Konečně se na mě podívá a dotkne se mě. „Ano, pořád chci, aby ses ke mně nastěhovala. Nevěděl jsem, že to plánuješ na dnešek. Ale vybrala sis zrovna jediný den, kdy ti nemůžu pomoci. Dneska se opravdu nezastavím.“

Je čtvrtek a on bude celý den osmdesát kilometrů odtud ve své východotexaské kanceláři. Jako každý čtvrtek.

„Já vím, načasování stojí za houby. Ale dnešek je jediný den, kdy jsem se mohla uvolnit z práce a kdy ke mně mohli z Goodwillu poslat auto. Moc toho nemám, takže i když na to budu sama, nemělo by mi to trvat dlouho.“

Stiskne mi boky a předkloní se, aby mě políbil. Už nešpulí rty. Obejmu ho nohama a přitáhnu si ho k sobě.

„Možná bych mohl zavolat do práce, že jsem nemocný. Koneckonců jsem šéf a je nejvyšší čas, abych zneužil svoje postavení,“ poznamenává se smíchem.

Zahihňám se mezi dvěma polibky. „Šetři si nemocenskou na něco lepšího než balení. A vážně, tolik toho zase balit nebudu, protože většiny věcí se zbavím.“ Střelím pohledem ke dveřím do ložnice. „Můj nábytek není tak pěkný jako tvůj, není důvod si ho nechávat.“

Hladí mě po tvářích. „Říkal jsem ti, že ať by sis sem chtěla vzít cokoliv, uděláme na to místo. Nemusíš se zbavovat všech svých věcí.“

Kousnu se do spodního rtu. „Ujišťuju tě, že nechceš mít v obýváku můj ohavný gauč z bazaru.“

„Jak bych mohl vědět, že ho tu nechci mít? Nikdy jsi mi ho neukázala.“ Pokusím se vyhnout tomuhle minovému poli v našem rozhovoru tím, že se podívám jinam, ale položí mi prst na bradu a otočí mi hlavu k sobě. „Nemusíš se stydět.“

„Ale ano, musím,“ odpovím s pohledem do jeho očí. Rychle se předkloním a políbím ho, abych předešla dalšímu našpulení rtů. „Uvidíš ho v sobotu, až se tam sejdeme se stěhováky. Včera jsem je objedнала. A během neděle tady budeme hledat prostor pro moje věci. Ušetři si to volno na pondělí. To budeme oba vyčerpaní a jistě si rádi dopřejeme pyžamový den. Pyžamo je nepovinné.“

Opře si čelo o moje. Jeho úsměv je nakažlivý. „Tak jsme domluveni.“ Po posledním rychlém polibku se narovná a odejde z koupelny.

Dvacet minut poté, co Ryanovo tahoe vycouvá z příjezdové cesty, nasedám do svého deset let starého 4runneru. Lake Forbing je středně velké město v severní Louisianě známé úrodnou půdou a ložisky zemního plynu. Je tu hodně peněz, ale nejsou vystavované na odív. Zabere mi čtvrt hodiny, než od Ryanova domu doježu k bytovce Jezerní výhled, která ovšem není nijak blízko jezera, po němž město dostalo svoje jméno.

Zastavím na parkovacím stání k bytu 203, hned vedle nákladního auta s logem Goodwill s tiše předoucím motorem.

„Jste tu brzy, Pate,“ oslovím řidiče, když oba vystoupíme.

Přikývne. „První zastávka netrvala tak dlouho, jak jsem čekal. Kterej byt to je?“

Pat za mnou vyjde do schodů, zatímco jeho pomocník otvírá korbu velkého krytého vozu. Zastavím se před dveřmi a vytáhnu z kabelky klíč. „Tak tady bydlím.“

Znovu přikývne a vydá se zpátky dolů. Zámek povolí teprve napodruhé – je zatuhlý nedostatkem používání. Právě stisknu kliku, když za sebou slyším rachtání kovového vozíku po schodech.

Podrším dveře otevřené a Pat s pomocníkem opatrně manévrují do úzkého rámu.

„Kam to chcete?“ zeptá se.

Rozhlédnu se po prázdném bytě. „Dejte je prostě doprostřed místnosti.“

Dívám se na první kupu krabic. Ve všech jsou předměty, které jsem vybírala poslední čtyři dny. Věci, které pro mě Pat skladoval v tom nákladním autě, dokud jsem nebyla připravená, aby mi je přivezl sem. Věci, které v sobotu přestěhuju do Ryanova domu. Věci, o kterých budu tvrdit, že je mám už roky, a ne jen pár dní.

K vynesení všech krabic do bytu bylo potřeba jít nadvakrát. Vytáhnu ze zadní kapsy pět dvacetidolarovek a podám je Patovi. Takovou službu bazar normálně nenabízí, ale za menší hotovost byl Pat víc než ochotný mi pomoci.

Chlapi už jsou skoro ze dveří, když se jich ještě zeptám: „Jo, přivezli jste ty prázdné krabice?“

Pat pokrčí rameny a ohlédne se na pomocníka, který přikývne. „Jo, jsou vzadu v autě. Máme je donést sem?“

Jestli to některý z nich považuje za divné, nedává to na sobě znát. „Ne. Můžete je nechat na chodníku před mým autem.“